

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/67/2018
Identifikačné číslo spisu:	5115010405
Dátum vydania rozhodnutia:	17.04.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:5115010405.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Pavla Farakša, na neverejnom zasadnutí konanom 17. apríla 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného V. J., pre trestný čin vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 v znení účinnom do 31. augusta 1999, o dovolaní obvineného V. J., proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 27. júna 2017, sp. zn. 1To/59/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného V. J. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 1Tk/1/2015, z 2. marca 2017 bol obvinený V. J. uznaný za vinného v bode 2/ rozsudku z trestného činu vraždy spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 a v bode 3/ rozsudku z trestného činu vraždy spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení, účinnom do 31. augusta 1999 na tom skutkovom základe, že v bode

2/ obžalovaní S. Q. a V. J. spolu s L. N., L. U., U. F., J. J., L. K., B. P., T. B. a J. P. po predchádzajúcej vzájomnej dohode a po rozdelení jednotlivých úloh za účelom spáchania konkrétneho trestného činu a to usmrtenia U. L. rod. T., nar. XX. P. XXXX, z dôvodu, že nevyplatil celú sumu vo výške 1.000.000,-Sk za vraždu T. A., ktorú si objednal u B. P. ako aj z dôvodu, že B. P. chcel získať na juhovýchode Slovenska dominantný vplyv pri prerozdeľovaní finančných prostriedkov z trestnej činnosti a zároveň preto, že pri doposiaľ presne nezistenej trestnej činnosti, mal U. L. používať meno L.V., došlo medzi uvedenými osobami k rozhodnutiu o usmrtení poškodeného U. L., preto bol na pokyn L.V. privezený do penziónu P. v obci Q. takým spôsobom, že J. P. o 19.00 hod dňa 09. júla 1997 vylákal poškodeného z miesta jeho trvalého pobytu v B. K. a priviezol ho na pokyn B. P. na motorovom vozidle zn. Mazda 323, bielej farby, EČV: A. do F. B. a na ceste medzi mostom cez rieku C. a križovatkou, ktorá vedie do obce C. odstavil J. P. vozidlo oproti vozidlu zn. BMW, nezisteného EČV, v ktorom sa nachádzali B. P., V. J. a T. B., ktorí násilím naložili U. L. do vozidla zn. BMW, nezistenej značky a

odviezli ho do penziónu P. v obci Q., pričom počas cesty na penzión P., po vzájomnej telefonickej komunikácii a dohode medzi B. P. a S. Q., za účelom zahľadania stôp S. Q. vediac o dohode o usmrtení poškodeného a o skutočnosti, že U. L. už ostatní vezú k L.V., odviezol spolu s J. P. vozidlo U. L. zn. Mazda 323, bielej farby, EČV: A. na ulicu G. X v L., kde ho nechali zaparkované, aby tak zahľadili stopy a odvrátili pozornosť od osôb, ktoré poškodeného odviezli násilím k N.. V penzióne P. už v tom čase na príchod U. L. čakali L.V., L. U., U.I., J. J., L. K., pričom za účelom usmrtenia poškodeného L. U. zabezpečil presne nezistenú malokalibrovú pištoľ s tlmičom a následne po dovezení U. L. a nesúhlase L.. N., aby usmrtili poškodeného B. P., V. J. a T. B. odišli tieto osoby na príkaz L.V. do B. za účelom zabezpečenia si alibi, ostatní omámili U. L. alkoholom a následne po telefonáte P., že už sú v B. L. U. a J. J. spolu s L.V., L. K. a U.I. odviezli U. L. asi 1,5 km od vrcholu horského priechodu N. v smere na F. Q., vyložili ho do trávy vedľa cesty, kde o presne nezistenej hodine dňa 10. júla 1997 L. U. poškodeného trikrát strelil do oblasti hlavy, čím mu spôsobil so životom nezhlučiteľné strelné poranenie mozgu a následne telo poškodeného U. L. bolo nájdené dňa 11. júla 1997 medzi 14.00 hod. až 14.30 hod. vedľa štátnej cesty I/72, Čertovica - F. Q., asi 1,5 km od vrcholu horského priechodu N. v Okrese C. L., pričom obžalovaný P. Q. sa uvedeného skutku dopustil po tom, čo dňa 20. mája 1997 mal usmrtiť poškodeného T. A., nar. XX. P. XXXX, ktorý bol usmrtený na W. E. v N. M. A. výbuchom nástražno-výbušného systému, za čo bolo S. Q. dňa 24. júna 2014 vznesené obvinenie pre trestný čin vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Trestný zákon účinný v čase spáchania skutku),

3/ obžalovaný V. J. spolu s Q. J. dali pokyn T. B. na usmrtenie poškodeného J. P. v úmysle získať v regióne južného Zemplína dominantný vplyv nad kontrolou a prerozdeľovaním finančných prostriedkov pochádzajúcich z trestnej činnosti takým spôsobom, že dňa 10. júla 1999 v čase pred 01.00 hod. sa V. J. s dlhou brokovou zbraňou spoločne s T. B. taktiež s dlhou guľovou zbraňou ukryli v krovinatom poraste nad parkoviskom za hotelom G. v rekreačnej oblasti S.D., strediska B., následne za účelom vylákať J. P. na uvedené parkovisko Q. J. prerezal pneumatiku na jeho motorovom vozidle zn. BMW s českým evidenčným číslom, ktoré bolo na tomto parkovisku odstavené a keď sa poškodený dostavil ku svojmu vozidlu, tak T. B. na pokyn V. J. jedenkrát vystrelil na J. P. z nezistenej guľovej zbrane používajúc expanzívnu strelu so skrytou dutinou kalibru 8 mm, ktoré zaobstaral V. J. spoločne s Q. J., následne po výstrele V. J. vzal T. B. z rúk zbraň a spoločne odišli z miesta činu, uvedeným spôsobom bolo poškodenému spôsobené poranenie orgánov brušnej dutiny, v dôsledku ktorých došlo k šoku po úraze a krvácaní, čo viedlo k úmrtiu poškodeného bezprostredne po prevoze do nemocnice, pričom obžalovaný V. J. sa tohto konania dopustil po tom, čo dňa 10. júla 1997 mal usmrtiť spolu s ďalšími osobami poškodeného U. L., za čo mu bolo vznesené obvinenie uznesením zo dňa 24. júna 2014 pre trestný čin vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona.

Za to bol obvinenému podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2, § 29 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 uložený výnimočný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov a podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. júla 2004 súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do III. nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 bol zrušený rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn. 3T/28/2013 z 18. decembra 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6To/26/2016 z 26. mája 2016 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1T/14/2000 z 17. decembra 2003 vo výroku o treste.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 1To/59/2017 z 27. júna 2017 zamietol postupom podľa § 319 Trestného poriadku.

Proti predmetného uzneseniu Krajského súdu v Žiline podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. g), písm. i), písm. k) Trestného poriadku a teda, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného

skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci nebolo prípustné.

V odôvodnení dovolania namietal, že bol odsúdený na základe výpovedí tzv. kajúcnikov. V celom konaní dôrazne poukazoval na extrémne rozpory medzi výpoveďami kajúcnikov a diskrepancie s dôkazmi rôzneho druhu, nedostatok logiky v týchto výpovediach. Ďalej poukázal na skutočnosť, že kajúcnici ako bývalí obvinení boli oboznámení s obsahom vyšetrovacieho spisu a v zásadných okolnostiach zmenili svoje výpovede vždy v neprospech obvineného a že kajúcnici získali beztrestnosť de facto v rozpore so zákonom. Okresný súd k svedkom, ktorí sa mali priamo podieľať na páchaní trestnej činnosti uviedol, že výpovede týchto svedkov sú logické, konzistentné, v dobrom logickom súlade navzájom medzi sebou ako aj inými vykonanými dôkazmi, svedkovia vypovedajú v podstatných bodoch zhodne a to nielen v rámci opakovaných výpovedí, ale aj v rámci výpovedí medzi sebou navzájom. Pokiaľ sa vyskytli nejaké rozpory, nejedná sa o rozpory v zásadných veciach. K svedkom z počutia uviedol, že ich výpovede vyhodnotil ako hodnoverné, nakoľko sú konzistentné, vnútorne logické, v dobrom logickom súlade s ostatnými vykonanými dôkazmi. Uvedené konštatovanie okresného súdu je svojvoľné a arbitrárne, nedáva odpoveď na podstatné námietky dovolateľa. Okresný súd sa dopustil deformácie dôkazov, vykonané dôkazy selektoval a použil z nich len tie časti, ktoré svedčili v neprospech dovolateľa a naopak opomenul, resp. bagatelizoval extrémne rozpory

a tie časti dôkazov, ktoré vyvíňovali dovolateľa. Navyiac, svoje úvahy o priebehu skutkového deja dopĺňoval v neprospech obvineného svojimi domnienkami aj špekuláciami. Pokiaľ ide o skutkovú vetu vraždy U. L., v ktorej je uvedené, že B. P., obžalovaný V. J. a T. B. násilím naložili U. L. do vozidla BMW a odviezli ho do penziónu P. v obci Q., je potrebné uviesť, že svedok T. B. pôvodne tvrdil, že L. do vozidla BMW k P. a B. nastúpil dobrovoľne a až následne vo Veľkých Kapušanoch nastúpil do vozidla BMW aj V. J.. Svedok B. prudko zmenil výpoveď až pri výsluchu 29. mája 2014, keď prvýkrát uviedol, že L. bol naložený do vozidla BMW násilím a bol pri tom aj dovolateľ a okresný súd si nekriticky túto výpoveď osvojil. Svedok B. vypovedal nepravdivo, lebo menil výpoveď ohľadom dobrovoľného a násilného nastúpenia L. do BMW a zamlčal osobnú účasť T. U. na tomto skutku. Svedok L.V. v prípravnom konaní tvrdil, že do Bystrej priviezol L. a spol. obžalovaný S. Q.. Na hlavnom pojednávaní N. zmenil výpoveď a tvrdil, že sa rozepamätal a prišiel k záveru, že Q. pri tomto skutku nebol. N. svoju výpoveď zmenil až potom, keď sa ako obvinený z vraždy L. oboznámil so spisom, konkrétne s výpoveďou B. a zistil, že Q. v Q. nebol. Svedok M. U. tvrdil, že L. do Q. odviezli P., V. J., T. B. a S. Q., nakoľko práve Q. mu mal ukazovať miesto, kde mal L. na seba upozorňovať pracovníkov pri ceste. Táto výpoveď je nepravdivá, nakoľko B. nič také nespomínal a Q. v Bystrej nebol. Svedok T. B. tvrdil, že L. viedli k N. tak, že auto viedol Q., vzadu sedel L. medzi B. a dovolateľom. Ako už bolo uvedené, Q. v Q. nebol a B. neuvádza P.. Svedok N. klamal aj v účasti osôb, ktoré boli pri vražde L. prítomné, ako napríklad L. B.. Dokazovaním bolo preukázané, že L. B. a P. P., ktorého označil B., boli v tom čase spolu na dovolenka na Kanárskych ostrovoch. Okresný súd sa dopustil selekcie dôkazov, keď z výpovedí N. a B. použil len tie časti, na ktorých sa zhodli a s extrémnymi rozpormi, ktoré v ich výpovediach vznikli, sa vôbec nezoberal resp. ich bagatelizoval. V skutkovej vete sa uvádza, že po predchádzajúcej dohode dovolateľa s ďalšími osobami bol L. zavraždený. Svedok B. tvrdil, že sa stretol so P., ktorý mu povedal, že treba odvieť L. do Q. Q., lebo L. niečo povedal na Černáka. Asi o 3 dni po tomto rozhovore prišiel P. za B. a spoločne odišli s ďalšími osobami, naložili L. do vozidla BMW a odviezli ho do Q.. Podľa B. teda P. už 3 dni pred odvezením L. k N., ktoré sa uskutočnilo 9. júla 1997 vedel, že L. niečo rozprával na N. a musia ho vziať do Q. Q.. Uvedené je v rozpore s výpoveďou N., ktorý uviedol, že 8. júla 1997 bol vypočúvaný na polícii v Q. Q. k vražde T. a operatívne bol vyťahovaný k vražde M.. Počas vyťahovania sa N. dozvedel, že L. mal vyvíjať nejaké aktivity v okolí C., kde mal niekoho zastrašovať menom N.. Po tomto výsluchu N. ihneď kontaktoval P. a žiadal ho, aby priviedol L. do Q. Q.. Z uvedeného vyplýva, že B. klame, lebo P. nemohol vedieť 3 dni predtým, že ho N. požiada o privezenie L., keďže samotný N. sa o konaní L. dozvedel len 1 deň predtým. Do tohto kontextu o predchádzajúcej dohode nijako nezapadá osoba dovolateľa, ktorý bol prepustený na slobodu z výkonu trestu odňatia slobody dňa 8. júla 1997, teda len deň pred odvezením L. do Q.. Navyše dovolateľ z výkonu trestu neudržiaval kontakty so P., B., Q. a N. a spol. vôbec nepoznal. Za týchto okolností, keď dovolateľa s označenými osobami nespájala žiadna kriminálna minulosť, sa záver o predchádzajúcej dohode o vražde L. ocitá za hranicami absurdity. N.

tvrdil, že dovolateľ sa domáhal vraždy L. v Q.. Uvedené tvrdenie je nelogické a to najmä z dôvodov, že dovolateľ mal dobré vzťahy s L. a nemal žiadny dôvod mu ubližovať, je nemysliteľné, aby sa dovolateľ domáhal vraždy L. u osôb, ktoré vôbec nepoznal a to len 1 deň po prepustení z výkonu trestu, ako aj s vzhľadom na postavenie N. toto tvrdenie vyznieva priam bizarne. Navyiac, celú akciu organizovali N. so P. a nie dovolateľ. L. mal byť zavraždený aj za to, že nevyplatil 1.000.000,-Sk za vraždu A., pričom dovolateľ sa na tejto vražde nepodielal, v tom čase bol vo výkone trestu a nemal s ním žiadny konflikt. Zo skutkovej vety je ďalej zrejmé, že dominantný vplyv na juhovýchode Slovenska chcel P. a nie dovolateľ. V skutkovej vete sa explicitne neuvádza, že by dovolateľ mal v úmysle získať dominantný vplyv pri prerozdeľovaní finančných prostriedkov z trestnej činnosti. Nebolo preukázané, a to ani rámcovo, aký druh trestnej činnosti sa mal páchať na juhovýchode Slovenska, ktoré osoby mali z toho profitovať a prečo by mal L. v tej súvislosti prekážať do takej miery, že mal byť zavraždený. Podľa súdnej praxe z lakonického opisu „preberal aktivity skupiny“ nie je možné vyvodiť záver o obzvlášť zavrhnútiachodnej pohnútky, pretože je nepreskúmateľný na účely preukázania tohto znaku. Z vykonaného dokazovania a z povahy veci je možné vyvodiť záver, že skutočný dôvod predvedenia L. pred N. bol, že použil pri nezistenej trestnej činnosti meno L.V.. Tu sa udalosti skomplikovali a N. so P. rozhodli o vražde L.. Toto je zrejmé z výpovede B., Q. a svedka Q. J.. Dovolateľovi tento motív vraždy nemožno pripísať, tieto okolnosti sa ho nijako netýkajú a nemal na ne žiadny vplyv. V uvedenej skutkovej vete sa uvádza, že k smrti L. došlo o presne nezistenej hodine dňa 10. júla 1997. Podľa znaleckého posudku, MUDr. N. vykonala obhliadku tela nebohého dňa 11. júla 1997 v čase okolo 21:00. K času smrti uviedla, že bol stanovený viac ako 12 hodín a menej ako 24 hodín pred obhliadkou. Uvedené korešponduje aj so záverom obhliadajúceho lekára MUDr. F., ktorý čas smrti L. stanovil na ráno medzi 4.00 hod až 5.00 hod dňa 11. júla 1997. Čas smrti L. určený znalcami je v extrémnom rozpore s výpoveďou N., pretože N. s milión percentnou istotou tvrdil, že L. bol zavraždený v ten istý deň, ako bol privezený do Q.. Je preto vylúčené, aby sa dvaja znalci a obhliadajúci lekár pomýlili v určení času smrti L. len preto, lebo N. tvrdí niečo iné. Navyiac určenie smrti N. je v rozpore so skutkovou vetou, kde sa uvádza, že k smrti L. došlo 10. júla 1997. V bode 3/ rozsudku sa v skutkovej vete uvádza, že dovolateľ spolu s Q. J. dali pokyn T. B. na usmrtenie J. P. v úmysle získať v regióne južného Zemplína dominantný vplyv nad kontrolou a prerozdeľovaním finančných prostriedkov pochádzajúcich z trestnej činnosti takým spôsobom,...Q. J. prerezal pneumatiku na P. vozidle BMW..., tak T. B. na pokyn V. J. zastrelil J. P.. Takto sformulovaná skutková veta porušuje zásadu právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods.1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Rozsudkom Okresného súdu Košice I z 22. septembra 2009, sp. zn. 4T/46/2008, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 18. marca 2010 sp. zn. 7To/10/2010, boli Q. J. a T. B. právoplatne oslobodení spod obžaloby prokurátora za trestný čin vraždy J. P.. Tak isto bol v tejto veci zamietnutý návrh na obnovu konania. Na základe uvedeného teda Okresný súd v Žiline v prejednávanej veci 1Tk/1/2015 preto nemôže v skutkovej vete rozsudku z 2. marca 2017 menovať Q. J. a T. B. ako spolupáchateľov vraždy P.. Okresný súd v Žiline si v rozpore so zásadou právnej istoty a zásadou spravodlivosti osvojil skutkovú vetu vraždy P. z obžaloby. V skutkovej vete nie je konkretizovaná trestná činnosť, z ktorej mali pochádzať finančné prostriedky a to ani rámcovo. Za týchto okolností sa dovolateľ nemohol účinne brániť, lebo nevie, čo sa mu kladie za vinu. Z vykonaného dokazovania nevyplynul taký záver, že by medzi dovolateľom a J. P. vznikol konflikt týkajúci sa prerozdeľovania finančných prostriedkov z trestnej činnosti. Poškodení po zavraždenom P. zhodne uviedli, že nemajú vedomosť o tom, že by J. P. súperil o miesto šéfa skupiny, vylúčili profitovanie z trestnej činnosti, napr. z nelegálneho prevádzachstva migrantov, pašovanie cigariet, vyberanie výpalného a pod., nebol členom gangu a nemajú vedomosť o žiadnom konflikte s dovolateľom. Svedok B. nepozná dôvod, pre ktorý by sa mali pokaziť vzťahy medzi bratmi J. a P.. Svedok B. uviedol vo svojej prvej výpovedi z 9. októbra 2013 k vražde P., že dôvod vraždy P. nepozná, lebo mu to J. nepovedali. Avšak v roku 2014 následne svedok B. radikálne mení výpoveď a začal tvrdiť, že medzi P. a bratmi J. existoval konkurenčný boj o šéfa skupiny, čo bol dôvod vraždy. Paradoxné je, že B. hovorí o konkurenčnom boji v skupine napriek tomu, že jeho do tejto skupiny nikdy nezobrali, lebo bol len obyčajný krčmár a čašník. Oproti tomu členovia tejto skupiny zhodne tvrdia, že medzi J. a P. iadne konflikty neboli. Za najdôležitejšie v tejto súvislosti možno považovať výpoveď B. P., vedúceho tejto skupiny, ktorý uviedol, že dôvodom vraždy P. mohol byť jeho konflikt s ukrajincami. Ako motív vylúčil boj o prevzatie moci. V skutkovej vete sa neuvádza, do ktorej časti tela bol J. P. postrelený aj napriek tomu, že v tejto súvislosti

bolo vykonané rozsiahle dokazovanie. Išlo o extrémne rozpory medzi tvrdeniami svedka B. a zisteniami znalcov. B. od začiatku konania tvrdil, že P. postrelil spredu do brucha, avšak znalci dospeli k záveru, že P. bol postrelený odzadu do chrbta. Znalci ako aj očití svedkovia vyvrátili popis vraždy opísaný B.. Pri rekonštrukcii svedok B. posunul polohu strelca a postavenie P. o 20 metrov, preto jeho tvrdenia sú v extrémnom rozpore so závermi znalcov a ďalšími objektívnymi dôkazmi. Ďalší extrémny rozpor sa týkal pohybu osôb na parkovisku v čase výstrelu na P.. B. tvrdil, že bezprostredne pred výstrelom a v čase výstrelu sa na parkovisku nikto nenachádzal a nebol tam žiadny pohyb áut. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že bezprostredne pred výstrelom na parkovisko prišli dve vozidlá a pohyb dvoch svedkov po parkovisku v dráhe strely B.. Okresný súd tieto rozpory bagatelizoval a vyhodnotil to ako nepodstatné rozpory s minimálnymi rozdielmi. Okresný súd sa dopustil deformácie výpovede B., lebo mu vnucuje pootočeniu sa P. pred výstrelom, hoci B. to nikdy neuvádzal a opakovane tvrdil, že v momente výstrelu bol P. otočený tvárou k nemu. Práve tieto rozpory boli dôvodom, pre ktoré Okresný súd Košice zamietol návrh na obnovu konania. Pre okresný súd vyznieva nelogicky, aby B. sám seba obvinil z tak závažného činu, ako je vražda inej osoby, len aby nepravdivo usvedčoval dovolateľa z účasti na spáchaní tohto skutku. Znalec z odboru psychológie uviedol dve skupiny dôvodov, prečo B. zmenil svoj postoj a ochotu vypovedať a to, že sa chce zbaviť obvinení z trestných činov, v ktorých sa cíti nevinný a dúfa, že výpoveďami k vražde P. presvedčí orgány činné v trestnom konaní aj o pravdivosti výpovedí v iných kauzách. Svedok B. takúto výpoveď urobil účelovo, aby zmiernil tresty v iných trestných veciach, v ktorých je obžalovaný za niekoľko vražd, pričom vedel, že vo veci vraždy P. mu nehrozí nič, nakoľko bol právoplatne oslobodený v tejto veci. Okresný súd sa dopustil selekcie a deformácie dôkazov, kedy ignoroval viaceré skutočnosti, ktoré sa týkali dovolateľovej účasti na tejto vražde. Okresný súd extrémnym spôsobom jednosmerne a selektívne vyhodnocoval zhromaždené dôkazy výlučne v neprospech dovolateľa pri nerešpektovaní jeho práva na obhajobu. Vzhľadom na princípy vyplývajúce z ústavne garantovaného práva na spravodlivý proces, môže najvyšší súd zasiahnuť do skutkového základu rozhodnutia napadnutého dovolaním len celkom výnimočne, pokiaľ to odôvodňujú extrémne rozpory medzi skutkovými zisteniami súdu a vykonanými dôkazmi. Takéto rozpory sú dané predovšetkým vtedy, keď skutkové zistenia sú z týchto dôkazov nevyplývajú pri žiadnom z logicky prijateľných spôsobov ich hodnotenia, keď skutkové zistenia sú opakom toho, čo je obsahom dôkazu, na ktorých podklade boli tieto zistenia učinené, keď sa jedná o prípad tzv. opomenutých dôkazov a pod. (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 7Tdo/1330/2011). V situácii „tvrdenia proti tvrdeniu“ je potrebné na súd klásť zvýšené požiadavky, a to v súvislosti s vyvodzovaním záveru o tom, ktoré skutočnosti vzal súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov. Pokiaľ nie sú zrejmé dôvody toho ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodnutí. Ďalej poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Krajský súd v Žiline v uznesení konštatuje, že sa v plnom rozsahu stotožnil s veľmi podrobne rozvedenými dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa v otázke skutkových zistení, hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si odvolací súd osvojil v plnom rozsahu a v podrobnostiach naň poukazuje. Toto uznesenie je veľmi obsiahle, ale k námietkam dovolateľa v otázke skutkových zistení uvedených v odvolaní len prekopíroval úvahy okresného súdu z rozsudku. Vezmúc do úvahy, že krajský súd len jednoducho prevzal závery, ku ktorým dospel okresný súd v rozsudku a neodpovedal na námietky dovolateľa uvedené v odvolaní týkajúce sa skutkových zistení, postup krajského súdu nenaplnil požiadavky spravodlivého procesu. Dovolateľ namietal, že bol odsúdený výlučne na základe výpovedí tzv. kajúcnikov, ktorí vypovedali výmenou za beztrestnosť, hoci podľa dovolateľa túto získali v rozpore so zákonom. Konajúce súdy si nezaobťažili vyšetrovacie spisy, v dôsledku čoho nemali základ na dôsledné vyhodnotenie výpovedí kajúcnikov a zákonnosti dohôd o beztrestnosti. Poukázal na rozsudok ESLP Labita proti Taliansku zo 6. apríla 2000 a teda, že výpovede kajúcnikov musia byť podporené inými údajmi, okrem toho nepriame svedectvá musia byť potvrdené objektívnymi údajmi. Tieto výpovede teda treba posudzovať s náležitou obozretnosťou. Krajský súd sa nezaoberal extrémnymi rozpormi vo výpovediach kajúcnikov. V podstate všetci svedkovia, ktorí usvedčovali dovolateľa sa dopúšťali tej najzávažnejšej trestnej činnosti a svojimi výpoveďami sa vyhli trestnej zodpovednosti a získali aj iné benefity. Výpovede kajúcnikov v prejednávanej veci nepriniesli žiadne objektívne dôkazy, ale naopak sa ocitli v extrémnom rozpore so znaleckými posudkami z odboru súdneho lekárstva a ďalšími dôkazmi. Na základe vyššie uvedených skutočností dovolateľ tvrdí, že zásadným spôsobom boli

porušené jeho práva na obhajobu a spravodlivý súd, lebo bol odsúdený výlučne na základe výpovedí kajúcnikov.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolateľ namietal preto, že okresný súd uznesením z 19. septembra 2016, sp. zn. 1Tk/1/2015 vzal dovolateľa do väzby. Proti tomuto uzneseniu podal dovolateľ sťažnosť, v ktorej vyslovil pochybnosti o nestrannosti okresného súdu, lebo na odôvodnenie väzby vyslovil závery, ktoré sa prakticky blížia k uznaniu viny. I keď okresný súd explicitne neuviedol, že dovolateľ je vinný, z hľadiska prejudikovania viny je dôležitý skutočný význam sporných vyhlásení a nie ich literárna forma. Dovolateľ teda v zmysle § 62 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol námietku zaujatosti, o ktorej okresný súd nerozhodol meritórne a nevyjadril sa k tomu ani v rozsudku z 2. marca 2017. Dovolateľ to namietal aj v odvolaní, avšak krajský súd to vyhodnotil tak, že okresný súd správne postupoval, keď obsah námietky zaujatosti vyhodnotil ako námietku, ktorá je založená na iných dôvodoch, ako na dôvodoch stanovených v § 31 Trestného poriadku. Je povinnosťou každého vnútroštátneho súdu preveriť, či jeho zloženie zodpovedá požiadavke nestranného súdu, ak sa vyskytne v tomto ohľade námietka, ktorá sa na prvý pohľad nezdá byť bezpredmetná. Vzhľadom na to, že o námietke zaujatosti dovolateľa vznesenej proti okresnému súdu nebolo meritórnym spôsobom rozhodnuté, došlo k porušeniu práva na nestranný súd.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku namietal, že N. a B. nebolo možné vypočúvať v procesnom postavení svedkov, pretože boli v čase výsluchu pred okresným súdom vo vzťahu ku skutku vraždy L. v procesnom postavení obvinených. U B. došlo k nezákonnému dočasnému odloženiu vznesenia obvinenia podľa § 205 ods. 1 Trestného poriadku, preto celá jeho výpoveď na pojednávaní konanom 11. januára 2016 v procesnom postavení svedka je nezákonná. Dovolateľ tvrdí, že N. a B. nebolo možné vypočúvať ako svedkov, lebo sú v postavení obvinených za identický skutok v paralelnom trestnom konaní. Z postupu OČTK nie je zrejmé, prečo nespojili trestnú vec dovolateľa a obvineného N. na spoločné konanie keď mu zjavne nič nebránilo konať vo veci spoločne proti všetkým obvineným. Na tieto námietky dovolateľa neodpovedal ani Krajský súd v Žiline.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolateľ uviedol, že časť vety za bodkočiarkou uvedeného dovolacieho dôvodu nemožno konštatovať, ak si okolnosti uvedené v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozsudku navzájom odporujú. Dôvod dovolania je v takom prípade splnený, ak niektorá z odporujúcich si okolností odôvodňuje použitie inej než preskúmvanej právnej kvalifikácie skutku. Popis skutku a právna kvalifikácia spolu nekorešpondujú. Dovolateľ bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než z ktorého sa posudzovanými skutkami mal dopustiť. Dovolateľ od začiatku trestného konania tvrdil, že tak v prípade vraždy L. ako aj v prípade vraždy P. ide o účelovú nadkvalifikáciu, aby nedošlo k premĺčaniu trestného stíhania v zmysle § 67 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Takýto postup je nutné odmietnuť, pretože je v rozpore so zákonom. Právna kvalifikácia totiž musí vyplývať z vykonaného dokazovania a nie naopak, že najskôr sa účelovo určí právna kvalifikácia a potom sa tejto prispôsobuje dokazovanie. Skutková veta vraždy L. je zmätočná. Ide o pochybenie súdu, ak prichádza k záveru o alternatívnom dôvode vraždy poškodeného, pričom zo skutkovej vety nie je možné rozlíšiť, ktorý páchatel mal aký motív. Skutková veta neobjasňuje motivačný faktor dovolateľa vo vzťahu k právnej kvalifikácii podľa § 219 ods. 2 písm. f) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Dovolateľ svojim konaním nenaplnil všetky znaky § 219 ods. 2 písm. f) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Pri forme spolupáchateľstva sa vyžaduje spoločný úmysel spolupáchateľov, ktorý zahŕňa tak ich spoločné konanie, ako aj sledovanie spoločného cieľa. Pokiaľ by aj existovala predchádzajúca vzájomná dohoda o násilnom naložení L. a jeho predvedení k N. a následne k vražde, v prípade dovolateľa by takéto konanie mohlo byť právne kvalifikované podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku a neobstojí prísnejšia právna kvalifikácia, lebo dovolateľovi nebol preukázaný žiadny motív vraždy. Zavinenie vo vzťahu k ťažšiemu následku sa musí skúmať u každého páchatel'a samostatne. Zavinenie sa musí vzťahovať na všetky skutočnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty trestného činu. Ku skutkovej vete J. P. je potrebné uviesť, že dovolateľ mal túto vraždu spáchať v spolupáchateľstve s Q. J. a T. B. napriek tomu, že okresný súd mal vedomosť o oslobodení Q. J. a T. B. z vraždy P.. Táto skutočnosť bola namietaná aj v dovolaní, avšak krajský súd na to nijako neodpovedal. V dôsledku toho

je právna kvalifikácia a formulácia skutkovej vety nezákonná, spochybnená a porušujúca základné princípy právneho štátu. Podľa skutkovej vety dôvodom vraždy P. mal byť úmysel získať v regióne južného Slovenska dominantný vplyv nad kontrolou a prerozdeľovaním finančných prostriedkov pochádzajúcich z trestnej činnosti. Z takto formulovanej skutkovej vety nie je zrejmý dôvod vraždy P. a tiež absentuje konkretizácia trestnej činnosti, z ktorej mali pochádzať finančné prostriedky. Neobjasňuje ani akú úlohu mal zohrávať P. pri prerozdeľovaní finančných prostriedkov pochádzajúcich z trestnej činnosti, či mal vplyv, i súperil s dovolateľom o dominantný vplyv. Vražda je vždy zavrnutiahodnou, avšak ak k nej došlo medzi členmi podsvetia iba z dôvodu prevencie, nemožno sprítomniť z pohľadu právnej kvalifikácie obzvlášť zavrnutiahodnú pohnútku. Formulácia skutkovej vety vraždy L. a P. odôvodňuje použitie právnej kvalifikácie len podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Za týchto okolností bolo úlohou okresného súdu a krajského súdu zaoberať sa otázkou premlčania trestného stíhania podľa § 67 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy došlo k dokonaniu trestného činu. V prípade vraždy L. to bolo dňa 10. júla 1997 a v prípade vraždy P. 10. júla 1999. Dovolateľ bol obvinený z vraždy L. uznesením vyšetrovateľa PZ z 24. júna 2014 a z vraždy P. uznesením vyšetrovateľa z 20. júna 2014. V oboch prípadoch, keďže mali byť skutky kvalifikované podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, tak došlo k premlčaniu trestného stíhania, nakoľko od dokonania trestných činov až po vznesenie obvinenia uplynula doba viac ako 10 rokov. Nakoľko skutky sú premlčané, trestné stíhanie bolo neprípustné, preto je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku. Na záver navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Žiline bol porušený zákon, podľa § 386 ods. 2 zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline, ako aj rozsudok Okresného súdu Žilina a Okresnému súdu Žilina prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Taktiež navrhol, aby najvyšší súd rozhodol, že podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku sa obvinený neberie do väzby.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorá uviedla, že k porušeniu práva na obhajobu nedošlo, pretože za takéto porušenie nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Taktiež nebol naplnený dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, nakoľko sa stotožnila s konštatovaním krajského súdu, ktorý hodnotil v odvolacom konaní postup okresného súdu ako správny. V predmetnom trestnom konaní boli zákonným spôsobom vykonané výsluchy svedkov L.V. a T. B.. So splnením zákonných podmienok pre uplatnenie inštitútu dočasného odloženia vznesenia obvinenia podľa § 205 Trestného poriadku sa vysporiadali už orgány činné v trestnom konaní. Taktiež prokurátor nevzhliadol namietaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i), písm. k) Trestného poriadku.

K vyjadreniu prokurátorky sa vyjadril obvinený, ktorý považuje argumentáciu prokurátorky za zavádzajúcu, pretože ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku sa týka výlučne orgánov činných v trestnom konaní a neukladá povinnosti súdu. Odkaz na § 2 ods. 11 neobstoí, lebo predmetom dovolania nie sú námietky týkajúce sa nevykonania dôkazov. Každý výrok rozsudku musí byť odôvodnený síce stručne, ale tak, aby rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné. Ako sa súd vyrovnal s obhajobou, o ktoré dôkazy opiera svoje zistenia, musí vyplývať zo skutkových zistení súdu na základe vykonaného dokazovania. Vo veci konajúce súdy sa dopustili deformácie dôkazov, vykonané dôkazy selektovali v neprospech dovolateľa a bagatelizovali tie, ktoré dovolateľa vyvíňovali. Nič nebránilo konajúcim súdom preskúmať námietky dovolateľa týkajúce sa nezákonného postavenia svedkov N. a B.. Podľa názoru dovolateľa poskytnutie beztrestnosti za trestný čin vraždy je absolútne neprípustné, je v rozpore s § 1 Trestného poriadku a kompromituje spravodlivosť konania. Poukázal na rozhodnutie vo veci Marguš proti Chorvátsku, a teda že použitie amnestie na vážne porušenie ľudských práv sa považuje za neakceptovateľné. Ustanovenie § 205 ods. 1 Trestného poriadku síce umožňuje dočasne odložiť vznesenie obvinenia, avšak pod podmienkou, že musí ísť o zločin spáchaný organizovanou skupinou, čo v prípade vraždy L. tak nebolo. V danej veci preto považuje vyjadrenia prokurátorky za neprimeranú stručnú, nekonkrétne a zavádzajúcu.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného V. J. nie je dôvodné, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca (v mene obvineného), že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarcia zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. g), písm. i) a písm. k) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to

záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného V. J. zásadným spôsobom, a teda ku takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený V. J..

K námietke obvineného, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia v zmysle ustanovení Trestného poriadku, a teda ako sa vyrovnali s obhajobou obvineného, prečo nevyhoveli návrhom na vykonanie ďalších dôkazov, najvyšší súd dôvodí.

Možno súhlasiť s dovolateľom v tom, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerespektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru.

Najvyšší súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia najmä v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojštánčnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Ako uvádza obhajoba v písomných dôvodoch dovolania, obvinený odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho právnymi námietkami sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a pokiaľ nechal otvorenú nejakú spornú otázku, táto bola vyriešená na odvolacom súde.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že odvolací súd neodpovedal na jeho odvolacie námietky a oba súdy sa dopustili deformácie dôkazov, tu je potrebné poukázať na skutočnosť, že námietky obvineného v odvolaní boli takmer totožné s námietkami dovolacími, ktorými hodnotí jednotlivé výpovede svedkov a vytvára snahu o vyhodnotenie tých istých dôkazov, ktoré boli vykonané na súde prvého stupňa avšak s iným skutkovým a právnym záverom pozitívnym pre obvineného. Tu je potrebné poukázať na skutočnosť, že v predmetnej veci nemožno prehliadnuť, že nedošlo k dôkaznej núdzi v tom zmysle, že by už zabezpečené a vykonané dôkazy nepostačovali na objasnenie veci. Najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo

na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04). Na základe uvedeného, najvyšší súd si túto námietku obvineného neosvojil a považuje ju za neopodstatnenú.

Na námietku obvineného, že v skutku pod č. 3/ napadnutého rozsudku boli uvedení spolupáchatelia Q. J. a T. B., ktorý za ten istý skutok boli oslobodení spod obžaloby Okresným súdom Košice I, preto bola porušená prezumpcia nevinoty je potrebné uviesť nasledovné:

Prezumpcia nevinoty (čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky - ďalej len „Ústava“, § 2 ods. 4 Trestného poriadku) sa primárne týka postavenia obvineného v konaní, ktoré sa proti nemu vedie, od čoho sa potom odvíjajú jej ďalšie účinky, a to ako trestnoprávne (predovšetkým výkon trestu), tak aj iné, ktoré právny poriadok spája s odsúdením za trestný čin. Uvedený predpoklad (nevinoty) môže byť vo vzťahu ku konkrétnemu skutku právne prekonaný len právoplatným odsúdením dotknutej osoby, iné informačné zdroje nemôžu jej legálny status (určený ako neodsúdený, a teda nevinný) ovplyvniť. Nemôže ho teda ovplyvniť ani odsúdenie inej osoby, pri ktorom je v rozhodnutí spomínaná (uvedená) účasť doposiaľ právoplatne neodsúdeného (v danom prípade oslobodeného spod obžaloby) na trestnej činnosti, ktorá je predmetom už vydaného rozhodnutia. Uvedený zásadný záver sa potom konkrétne premieňa do postavenia naposledy uvedenej osoby ako obvineného v konaní, ktoré sa proti nemu pre predmetný čin následne vedie, spojeného s predpokladanou nevinou (na rozdiel od inej, za tento čin už odsúdennej osoby). Môže ísť o stíhanie tohto ďalšieho obvineného ako spolupáchateľa alebo ako účastníka na predmetnom trestnom čine, poprípade v nadväzujúcej skutkovej súvislosti. Oddelený personálny účinok platí aj vo vzťahu k prekážke právoplatne rozhodnutej veci (*res iudicata*), ktorá je procesným prejavom zásady *ne bis in idem* (nie dvakrát o tom istom) a ktorá vyplýva z čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), z čl. 50 ods. 5 Ústavy a z § 2 ods. 8, § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Táto prekážka sa týka osoby vo vzťahu k skutku - to znamená len osoby, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo niektorým z rozhodnutí, uvedených v naposledy označenom ustanovení. Musí ísť pritom o dotknutú osobu zásadne v postavení obvineného, a naopak, nejde o inú osobu, ktorá je v rozhodnutí spomenutá (uvedená) spôsobom, popísaným v predchádzajúcom odseku. Nie je teda ani správny záver o porušení zásady *ne bis in idem*, uvedený v rozhodnutí 4To/6/2016, ku ktorému malo dôjsť uznaním viny dotknutých obvinených, o účasti ktorých na predmetnej trestnej činnosti sa vyjadroval skorší odsudzujúci rozsudok, vydaný v konaní proti inému obvinenému na základe schválenia dohody o vine a treste alebo na základe uznania viny tohto (skoršieho) obvineného (už právoplatne odsúdeného). Trestnoprávne bazálna otázka povahy zákazu dvojitého stíhania a rozhodnutia bola už vysvetlená aj judikatúrnym zovšeobecnením (R 11/2010 - právna veta II.).

Ak je integrálnou a podstatnou súčasťou skutkového deja účasť iných osôb (okrem aktuálneho obvineného) na páchaní trestnej činnosti, je aj uvedená v skutkovej vete v obžalobe a následne v súdnom rozsudku. Uvedená tam byť musí - inak by rozhodnutie o predmete konania (skutku) nebolo vôbec možné. (R 15/2017- právna veta I.) Na základe uvedeného nie je možné prihliadnuť ani na túto námietku obvineného.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z tohto článku okrem práva na určitú kvalitu spravodlivého procesu vyplýva aj „právo na nestranného sudcu“.

Nestrannosťou treba rozumieť absenciu predsudkov (zakorenených úsudkov, či názorov, ktoré nie sú založené na spoľahlivom poznaní, ale na púhom predpoklade) alebo predpojatosti (subjektivismu,

neobjektivismu, stranickosti). Nestrannosť je potrebné skúmať z dvoch hľadísk a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, čo znamená, že je potrebné zistiť osobné presvedčenie sudcu prejednávajúceho prípad a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. je potrebné zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkolvek pochybnosti v danom smere.

V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu prezumuje až do predloženia dôkazu o opaku (Piersack p. Belgicko - rozsudok ESĽP z 1. októbra 1982, Le Compte a ďalší p. Belgicku - rozsudok z 23. júna 1981). Objektívna nestrannosť sa posudzuje podľa vonkajších objektívnych skutočností. Platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký objektívne javiť v očiach strán. Objektívne hľadisko je založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akejkolvek legitímnej pochybnosti o zaujatosti sudcu. Pri objektívnej nestrannosti stačí, ak sú tu okolnosti, ktoré môžu vyvolať pochybnosti o nestrannosti súdu. Podľa ESĽP je potrebné „ísť ďalej než ako sa vec javí“ (looking behind appearances). Spravodlivosť nielenže má byť vykonaná, ona sa musí aj javiť, že je vykonaná (justice must not only be done, it must also be seen to be done) viď rozsudky ESĽP Delcourt p. Belgicku - zo 17. januára 1970, Saraiva De Carvalho p. Portugalsku - z r. 1994.

Sudca sa má objektívne javiť v očiach strán, že je nestranný a zároveň musí byť vylúčená akákoľvek vonkajšia oprávnená pochybnosť o jeho nestrannosti. Nestrannosť sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či je možné usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Z tohto hľadiska preto nezáleží na subjektívnom pociťovaní sudcu a jeho nestrannosti (najmä, ak sa vyjadrí, že sa necíti zaujatým). Podstatným je existencia objektívnych skutočností, ktoré vrhajú pochybnosti na jeho nestrannosť v očiach strán a verejnosti (III. ÚS 47/05, I. ÚS 46/05).

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že v danom prípade nedošlo k takým skutočnostiam, ktoré by zakladali zaujatosť sudcu, resp. senátu v danom prípade. Okresný súd reagoval na vznesenú námietku obvineného, ale vyhodnotil ju ako námietku, ktorá je založená na iných dôvodoch, ako na dôvodoch stanovených v § 31 Trestného poriadku. Touto námietkou obvineného sa zaoberal aj krajský súd nielen v odvolaní, ale aj v podanej sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby obvineného, pričom uviedol, že prvostupňový súd konal v súlade so zákonom, keď o námietke nekonal. Na základe uvedeného, keďže o námietke obvineného bolo rozhodnuté, hoci nie meritorne, ale sa touto námietkou zaujatosti oba súdy riadne zaoberali a vysporiadali, najvyšší súd rozhodol, že nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukáže takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14. februára 2002,

Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu (čo do dôvodov okruhu napadnutelných rozhodnutí, oprávnených osôb atď.) aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravdla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolania aplikovať iba v prípadoch ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Z toho dôvodu možno dovolania aplikovať iba v prípadoch ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Na námietku obvineného, že bol odsúdený na základe výpovede tzv. kajúcnikov, najvyšší súd reflektuje, že takéhoto svedka v popísanej procesnej situácii je možné vypočúť, ide o postup upravený zákonom. Tento postup umožňuje v súvislosti s výpoveďou o trestnej činnosti iných osôb (resp. zároveň aj vlastnej trestnej činnosti) naozaj získať uvedenú výhodu v podobe tzv. odklonu. Ide však o legálny benefit, ktorý teda výpoveď svedka procesne nediskriminuje. Taká výpoveď je zákonným dôkazom, čo neznamena, že výpoveď je pravdivá, neznamená to však ani opak. Výpovede dotknutých svedkov (slangovo niekedy označovaných ako „kajúcnici“) podliehajú voľnému hodnoteniu dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, rovnako, ako každý iný dôkaz.

Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nie je zákonom predpísané, akým spôsobom (akým dôkazom, resp. dôkazmi) musí byť určitá okolnosť dokázaná (pokiaľ ide o druh alebo počet potrebných dôkazov). Rozhodujúca je konkrétna dôkazná situácia. Žiadnym dôkazom teda nie je súd pri posudzovaní určitej skutkovej okolnosti viazaný, zároveň však žiaden zo zákonom súladných dôkazov nie je v tomto smere ako podklad pre rozhodnutie vylúčený. Na základe ktoréhokolvek legálneho dôkazu môže byť uznaná vina v trestnom konaní (neplatí však, že na základe určitého dôkazu alebo dôkazov vina uznaná byť musí). V zásade teda neplatí ani téza, že na základe výpovede svedka „kajúcnika“ nemôže byť uznaná vina, resp. môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi. Výpoveď takého svedka (pri jej voľnom hodnotení) môže byť (potenciálne) ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú antirepresívnu výhodu.

Na druhej strane, svedok v čase svojej výpovede (najmä keď je vypočutý už v prípravnom konaní) nevie, či a s akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná. Jeho rozhodnutie „pomôcť si“ je teda realizovateľné práve v prípade, ak hovorí pravdu, a naopak, rizikové pre prípad, že sa svedkom uvádzané okolnosti ukážu ako fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu mohlo skomplikovať. Oba tieto faktory sa vo sfére hodnotenia dôkazov stretávajú a je potrebné sa s nimi vyrovnávať v konkrétnom prípade, vzhľadom na jeho okolnosti.

Na základe vyššie uvedeného, je potrebné konštatovať, že využitie uvedeného zákonného inštitútu (ako ani iných obdobných trestno-procesných inštitútov voči osobám, ktoré sa sami podieľali na

prejednávanej alebo s ňou súvisiacej trestnej činnosti - napr. prerušenie trestného stíhania, dohoda o vine a treste) nespôsobuje automaticky nevyhnutnosť vyhodnotenia výpovede osoby, voči ktorej bol tento inštitút použitý, ako nevierohodnej. Podstatou takého legislatívneho riešenia je priorita záujmu spoločnosti na umožnení odhalenia a dokázania určitého druhu trestnej činnosti a jej najnebezpečnejších páchatel'ov. Tento postup umožňuje v súvislosti s výpoveďou o trestnej činnosti iných osôb (resp. zároveň aj vlastnej trestnej činnosti) naozaj získať určitú výhodu.

Treba zdôrazniť, že z hľadiska dovolacieho konania v tejto veci nie je rozhodujúce, ako súdy obvineným spochybňované výpovede svedkov hodnotili, lebo hodnotiace úsudky súdu prvého resp. druhého stupňa ohľadom jednotlivých vo veci vykonaných dôkazov nie sú a nemôžu byť spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu, pokiaľ dovolanie nepodal minister spravodlivosti. V danej veci výpovede tzv. kajúcnikov boli zákonné a preto najvyšší súd neprihliadol na túto námietku obvineného.

K námietke obvineného, že N. a B. boli vypočúvaní ako svedkovia, hoci boli v pozícii obvinených z vraždy A. a L. najvyšší súd uvádza nasledovné:

V tom - ktorom trestnom konaní má konkrétna osoba vo vzťahu k jeho predmetu (skutku) vždy určitú procesnú pozíciu, ktorá je jedinečná. Ak ide o zmieňovanú jedinečnosť, tak táto nespočíva v tom, že by sa procesná pozícia osoby v priebehu konania nemohla zmeniť (napr. najskôr osoba vypovedá ako svedok, no neskôr sa stane obvineným, resp. naopak - obvinený je po tom, čo súd právoplatne schváli ním uzavretú dohodu o vine a treste alebo vylúčený na samostatné konanie, v danej trestnej veci vo vzťahu k iným spoluobvineným vypočúvaný ako svedok), ale v tom, že ak k takejto situácii dôjde, tak následne nie je možné (Trestný poriadok to neumožňuje - viď k tomu § 258 ods. 4 a § 264 ods. 1), aby dochádzalo pri vykonávaní dokazovania ku „križovaniu“ týchto rôznych pozícií (svedka / obvineného) v prípade jednej a tej istej osoby.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd správne vypočul L.V. a T. B. v procesnej pozícii svedkov, nakoľko N. bol vylúčený na samostatné konanie a T. B. bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia, preto ani táto námietka nebola najvyšším súdom považovaná za opodstatnenú.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že T. B. bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, najvyšší súd uvádza, že dočasné odloženie vznesenie obvinenia je procesný inštitút, ktorý využívajú orgány činné v trestnom konaní tak, ako bolo uvedené vyššie pri námietke tzv. kajúcnikov. Takáto námietka však nespadá do prieskumnej kompetencie najvyššieho súdu, ako ani nezakladá žiadny dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, preto na ňu dovolací súd neprihliadol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K tomuto dovolaciemu dôvodu dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani doplniť. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa

a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd primárne zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že popis skutku a právna kvalifikácia spolu nekorešpondujú, najvyšší súd dôvodí nasledovne:

V skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozsudku sa necituje formulácia kvalifikačne použitého ustanovenia Trestného zákona, táto formulácia zodpovedá tzv. právnej vete, citovanej v kvalifikačnej časti výroku o vine. Skutková veta musí zodpovedať právnej vete obsahovo, teda tak, aby bolo možné konštatovať naplnenie zákonných znakov trestného činu (subsumovať zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona - R 57/2016).

Najvyšší súd preskúmaním skutkovej a právnej vety prišiel k záveru, že skutkové vety tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku naplňajú skutkovú podstatu trestného činu vraždy v bode 2/ rozsudku podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona účinného do 31. augusta 1999 a v bode 3/ rozsudku podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. f) Trestného zákona účinného do 31. augusta 1999, avšak obsahujú alternatívy, a teda „tak urobil v úmysle získať majetkový prospech alebo v úmysle zakryť alebo uľahčiť iný trestný čin alebo z inej z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky“, pričom z takto formulovanej skutkovej vety nie možné vyvodiť úmysel - motív obvineného, pre ktorý predmetné skutky spáchal, avšak s poukazom na § 371 ods. 5 Trestného poriadku takéto pochybenie okresného súdu nie je takej intenzity, aby zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného, preto nemožno prihliadnuť ani na túto námietku obvineného.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutkov vraždy v bode 2/ rozsudku podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona účinného do 31. augusta 1999 a v bode 3/ rozsudku podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. f) Trestného zákona účinného do 31. augusta 1999 najvyšší súd vyhodnotil námietku obvineného, že mal byť obvinený iba podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. augusta 1999 ako účelová, nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia bolo vznesené aj s kvalifikovanou skutkovou podstatou podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona účinného do 31. augusta 1999, nakoľko z vyšetrovania v rámci prípravného konania vyplynulo, že obvinený sa skutkov dopustil v úmysle získať majetkový prospech a to z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky v skutku uvedenom pod bodom 2/ rozsudku a z tých istých dôvodov, ako aj, že tento skutok spáchal opakovane v skutku uvedenom pod bodom 3/ rozsudku, preto nemožno súhlasiť s dovolateľom ani v tom, že predmetné skutky boli premlčané.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže predmetné skutky neboli premlčané, najvyšší súd sa nezaoberal dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, nakoľko by len duplicitne zopakoval tvrdenie o správnej právnej kvalifikácii predmetných skutkov.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. g), písm. i) a písm. k) Trestného poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného V. J. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.